

„Steh auf!“ zařval Němec v mém snu, nebyl to sen. Probudila jsem se a chvíli se zmateně rozhlížela kolem. Nejdřív jsem nevěděla, kde jsem, ale pak mi to došlo, *Terezín, odchod otce, kasárna a náš budoucí odjezd do neznáma*. Mělo mi být jasné, že dříve či později dostaneme čísla a odjeme, stejně jsem tomu nemohla pořád uvěřit. Podívala jsem se na svoji sestru a matku namačkanou mezi lidmi v kasárnách. Obě poznamenaly čas prožitý v Terezíně. Pod očima se jim rýsovaly tmavé kruhy a obě byly kost a kůže. Sestra se na mě povzbudivě usmála, věřila, že bude líp, ale já věděla, že se za úsměvem skrývá čirý strach. Oplatila jsem jí úsměv a podívala se na matku, které uhnula očima.

Dav se začal pomalu zvedat a nám nezbyvalo nic jiného, než se tím také řídit. Vojáci se rozlezli po kasárnách a křičeli na nás povely. Hodila jsem na ramena svůj baťoh plný mých věcí, ale byl příliš těžký a nevěřila jsem, že bych s tím ušla do cíle. Nevěděla jsem ani, jak dlouho půjdeme. Přesto jsem s ním odhodlaně vyšla do davu. Cestou jsem přemýšlela, kam přesně jedeme. Nikdo to nevěděl a už jen z toho běhal mráz po zádech.

Po chvíli jsme došli na místo. Před námi stála obří lokomotiva podobající se vlakům v Praze. Hypnotizovala jsem tu obří věc a stála přikovaná na místě. Neměla jsem ani čas si ji prohlédnout, jelikož se dav sunul dovnitř. Matka mě zatahala za rukáv a já rychle zatřepala hlavou. Na tohle nebyl čas.

Na jeden, dva vagóny nás bylo prostě hodně, takže jsme naházeli zavazadla dozadu a na záchody. Namačkaní na sobě jsme v tichosti jeli do „neznáma“. Ve vzduchu byl cítit jen štiplavý zápach potu a špíny, až se mi zvedal žaludek. Vzduch byl vydýchaný a zachmuřené obličejy se nedaly přehlédnout na míli daleko. Nevím, čím to byl nápad, ale někdo se rozhodl odházet všechna zavazadla zezadu stranou, protože se lidem začalo chtít na záchod. Bylo to sice nechutné, ale nic jiného se nedalo dělat. Pomalu jsme začali odhazovat kufrы a na stěně se začal rýsovat nějaký černý nápis. Rozbušilo se mi srdce, protože jsem začala tušit, co tam bylo. KONEČNÁ AUSCHWITZ. Kdyby v tu chvíli někdo upustil hřebík, byl by slyšet. Všichni sborově zalapali po dechu. Teď jsme už věděli, kam jedeme.

Po náročném dni jsme dojeli do Polska na zastávku, těšíc se na nějakou vodu, ale marně. Zklamaně a vyčerpaně jsme se rozjeli. Po pár hodinách se vlak zastavil a já si oddechla, že už dál nepojedeme, ale zároveň se mi sevřelo srdce nejistotou. Ujistila jsem se, že vedle mě stojí sestra a podívala se z okna. Venku stáli vojáci se psy. Měli na sobě uniformy a u pasu zbraně. Jedním slovem vypadali děsivě. Čekali jsme, co se bude dít, když se v dálce začaly objevovat skvrny. Ve skutečnosti to nebyly žádné skvrny, ale vězni v pruhovaných oblecích. Běželi k vlaku a otevřeli dveře. Začali něco pokřikovat, ale nebylo jim rozumět. V tu chvíli se začalo dít hodně věcí najednou. Vojáci po nás začali křičet ať vystoupíme a necháme zavazadla uvnitř, vězni stále křičeli, ale už ne tak masivně a všichni z vlaku se začali hrnout ven. Ten křik prostě nutil člověka jít.

Když jsme vystoupili ven, dostali jsme za úkol zařadit se do pětistupů. Postavila jsem se do krajní řady a ohlédla se na matku, která stála za mnou. „Myslíš, že tam bude?“ šeptla jsem a ucítila v srdci nepatrnou jiskru naděje. Matka mě mateřsky pohládila po hlavě a usmála se. „Můžeme jen doufat“ řekla a já pomalu přikývla. Tolik jsem toužila setkat se s tatínkem. Chtěla jsem něco ještě dodat, když jsem spatřila vojáka, který na mě ukazoval prstem a ukazoval doprava.

„Mami“ zachraptěla jsem a hypnotizovala místo, kde stál šklebící se voják. Matka se podívala mým směrem a ztuhla. Vzala mě za ruku a šla za vojákem. „Jsem její matka, je to moje dcera. Nemohla by jít se mnou?“ prohlásila statečně. Její láska ke svému dítěti byla tak mocná, že stála a dívala se do očí té odporné stvůry. „Táhni!“ sykl výhružně voják. Matka se začala třást a naposledy mě chytla za ruku. Do očí se mi nahrnulý slzy, div se mi nepodlomila kolena. „Miluju

tě, zlatíčko, to zvládneme” zašeptala a snažila se, aby se jí netřásl hlas. Přikývla jsem a naposledy jsem se podívala do očí své hrdinky, kterou jsem už nikdy nespatriila.